Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►**B**

RÅDETS FÖRORDNING (EEG) nr 479/92

av den 25 februari 1992

om tillämpning av artikel 85.3 i fördraget på vissa grupper av avtal, beslut och samordnade förfaranden mellan linjerederier (konsortier)

(EGT L 55, 29.2.1992, s. 3)

Ändrad genom:

		Officiella tidningen		
		nr	sida	datum
►**A1**	Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige	C 241	21	29.8.1994
	(anpassad genom rådets beslut 95/1/EG, Euratom, EKSG)	L 1	1	1.1.1995

▼B

RÅDETS FÖRORDNING (EEG) nr 479/92

av den 25 februari 1992

om tillämpning av artikel 85.3 i fördraget på vissa grupper av avtal, beslut och samordnade förfaranden mellan linjerederier (konsortier)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 87 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ([1]),

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ([2]),

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ([3]), och

med beaktande av följande:

Artikel 85.1 i fördraget kan i enlighet med artikel 85.3 förklaras icke tillämplig på grupper av avtal, beslut och samordnade förfaranden som uppfyller villkoren i artikel 85.3.

Tillämpningsföreskrifterna för artikel 85.3 i fördraget skall i enlighet med artikel 87 i fördraget fastställas genom antagande av förordningar. Enligt artikel 87.2 b skall en sådan förordning fastställa tillämpningsföreskrifter för artikel 85.3 med hänsyn till behovet av att å ena sidan säkerställa en effektiv övervakning och att å andra sidan så långt som möjligt förenkla administrationen. I en sådan förordning skall enligt artikel 87.2 d kommissionens och domstolens respektive uppgifter fastställas.

Linjesjöfart är en kapitalintensiv bransch och den ökade användningen av containrar har medfört ett starkare behov av samarbete och rationalisering. Sjöfarten inom gemenskapen måste kunna dra nytta av stordriftsfördelar för att framgångsrikt kunna konkurrera på världsmarknaden för linjesjöfart.

Serviceavtal mellan linjerederier som ingås i syfte att rationali- sera verksamhet genom tekniska, driftsmässiga eller kommersiella arrangemang (inom sjöfartssektorn kallade konsortier) kan bidra till att öka produktiviteten för linjetransporter och till att främja tekniskt och ekonomiskt framåtskridande.

Sjöfarten är av stor betydelse för utvecklingen av gemenskapens handel. Konsortieavtal kan, med beaktande av de särdrag som den internationella linjesjöfarten uppvisar, spela en viktig roll i detta avseende.

Legaliseringen av dessa avtal är en åtgärd som kan medverka till att förbättra konkurrenskraften inom gemenskapens sjöfartssektor.

Användare av de tjänster i form av sjötransporter som konsortier erbjuder kan få del av den vinst som uppstår genom förbättringarna vad avser produktivitet och service bland annat genom regelbundenhet, kostnadsminskningar till följd av ett högre kapacitetsutnyttjande samt förbättrad servicekvalitet på grund av bättre fartyg och utrustning.

Kommissionen bör ges möjlighet att i en förordning förklara att bestämmelserna i artikel 85.1 i fördraget inte är tillämpliga på vissa grupper av konsortieavtal, beslut och samordnade förfaranden för att underlätta för företagen att bedriva ekonomiskt värdefullt samarbete som inte strider mot konkurrenspolitiken.

([1]) EGT nr C 167, 10.7.1990, s. 9.
([2]) EGT nr C 305, 25.11.1991, s. 39.
([3]) EGT nr C 69, 18.3.1991, s. 16.

▼B

Kommissionen bör i nära och ständig samverkan med de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna exakt kunna ange räckvidden för dessa undantag och de villkor som är knutna till dem.

Konsortier inom linjesjöfarten utgör en specialiserad och komplex typ av samriskföretag. Det föreligger stora skillnader mellan olika konsortieavtal beroende på omständigheterna. Ändringar beträffande konsortiers räckvidd, parter, verksamhet eller villkor företas ofta. Kommissionen bör därför ansvara för att från tid till annan ange vilka konsortier som omfattas av gruppundantag.

För att säkerställa att alla villkor i artikel 85.3 i fördraget är uppfyllda, bör gruppundantaget förenas med villkor som särskilt syftar till att säkerställa att befraktarna får en skälig andel av vinsten och att konkurrensen inte sätts ur spel.

Enligt artikel 11.4 i rådets förordning (EEG) nr 4056/86 av den 22 december 1986 om fastställande av detaljerade regler för tillämpning av artiklarna 85 och 86 i fördraget på sjöfarten ([1]), får kommissionen bestämma att ett beslut som har fattats i enlighet med artikel 85.3 i fördraget skall tillämpas med retroaktiv verkan. Det är önskvärt att kommissionen får befogenhet att i form av förordningar anta bestämmelser i detta syfte.

Anmälan av avtal, beslut och samordnade förfaranden som omfattas av denna förordning bör inte göras obligatoriskt då det främst är företagens eget ansvar att se till att de följer konkurrensreglerna, och särskilt villkoren i kommissionens förordning om genomförande av den här förordningen.

Undantag är uteslutet om villkoren i artikel 85.3 i fördraget inte är uppfyllda. Kommissionen bör därför ha befogenhet att vidta lämpliga åtgärder när ett avtal visar sig ha verkningar som är oförenliga med artikel 85.3 i fördraget. Kommissionen bör först rikta rekommendationer till parterna och därefter fatta beslut.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Utan att det påverkar tillämpningen av förordning (EEG) nr 4056/86 får kommissionen i en förordning och i enlighet med artikel 85.3 i fördraget förklara att artikel 85.1 i fördraget inte är tillämplig på vissa grupper av avtal mellan företag, beslut av företagssammanslutningar och samordnade förfaranden vilka har till syfte att främja eller inleda samarbete mellan linjerederier för att driva gemensam sjöfart i avsikt att rationalisera deras verksamhet genom tekniska, driftsmässiga eller kommersiella arrangemang, såvida dessa inte avser fastställande av priser (konsortier).

2. En förordning som antas i enlighet med punkt 1 skall ange de grupper av avtal, beslut och samordnade förfaranden på vilka förordningen är tillämplig, liksom de villkor och förpliktelser enligt vilka de i enlighet med artikel 85.3 i fördraget skall betraktas som undantagna från tillämpning av artikel 85.1 i fördraget.

Artikel 2

1. Den förordning som antas i enlighet med artikel 1 skall vara tillämplig under fem år från det datum den träder i kraft.

2. Förordningen får upphävas eller ändras i fall en eller flera av de omständigheter som utgjorde grunden för dess antagande har förändrats.

([1]) EGT nr L 378, 31.12.1986, s. 4.

▼B

Artikel 3

Den förordning som antas i enlighet med artikel 1 får innehålla en bestämmelse om att förordningen är tillämplig med retroaktiv verkan på avtal, beslut och samordnade förfaranden som förelåg den dag förordningen trädde i kraft, förutsatt att dessa uppfyller de fastställda villkoren i förordningen.

▼A1

Artikel 3a

I en förordning enligt artikel 1 kan det föreskrivas att förbudet i fördragets artikel 85.1 under en angiven tid inte skall tillämpas på sådana avtal, beslut och samordnade förfaranden som gällde eller tillämpades på dagen för anslutningen, som omfattas av artikel 85.1 på grund av Österrikes, Finlands och Sveriges anslutning och som inte uppfyller kraven i artikel 85.3. Den här artikeln gäller dock inte avtal, beslut och samordnade förfaranden som på dagen för anslutningen redan omfattas av artikel 53.1 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

▼B

Artikel 4

Före antagandet av förordningen skall kommissionen offentliggöra ett utkast av förordningen för att göra det möjligt för alla berörda personer och organisationer att framföra synpunkter inom en rimlig frist som kommissionen skall fastställa till minst en månad.

Artikel 5

1. Innan kommissionen offentliggör utkastet till förordningen och innan den antar förordningen, skall kommissionen höra den rådgivande kommittén för avtal och dominerande ställning på sjötransportområdet som inrättades genom artikel 15.3 i förordning (EEG) nr 4056/86.

2. Artikel 15.5 och 15.6 i förordning (EEG) nr 4056/86 om samråd med den rådgivande kommittén skall tillämpas; gemensamma möten med kommissionen skall dock äga rum tidigast en månad efter det att kallelsen till mötet avsändes.

Artikel 6

1. Om berörda personers agerande strider mot ett villkor eller en förpliktelse som måste vara uppfylld för att undantag skall kunna beviljas enligt den förordning som antagits i enlighet med artikel 1, får kommissionen för att få en sådan överträdelse att upphöra

— rikta rekommendationer till berörda personer,

och

— när berörda personer underlåter att följa sådana rekommendationer samt beroende på hur allvarlig överträdelsen är, besluta att de antingen förbjuds eller är tvungna att agera på ett visst sätt, eller att de, efter indragande av gruppundantagsförmånen, beviljas individuellt undantag enligt artikel 11.4 i förordning (EEG) nr 4056/86, eller att deras gruppundantagsförmån dras in.

2. När kommissionen, på eget initiativ eller på begäran av en medlemsstat eller en fysisk eller juridisk person som åberopar ett berättigat intresse i saken, finner att i ett visst fall, ett avtal, beslut eller samordnat förfarande för vilket det gruppundantag som har beviljats i den förordning som har antagits i enlighet med artikel 1 är tillämpligt, inte desto mindre har verkningar som är oförenliga med artikel 85.3 i fördraget eller strider mot förbudet i artikel 86 i fördraget, får den dra in gruppundantagsförmånen för sådana avtal, beslut eller samordnade förfaranden samt vidta alla lämpliga åtgärder för att få dessa överträdelser att upphöra i enlighet med artikel 13 i förordning (EEG) nr 4056/86.

▼B

3. Innan kommissionen fattar ett beslut enligt punkt 2 får den rikta rekommendationer till berörda personer för att få överträdelserna att upphöra.

Artikel 7

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.